

Kardinaali Arboreliuksen saarna piispaksi vihkimisessä 25.11.2023

Käännös etukäteen lähetetystä tekstistä, muutokset mahdollisia.

Ihmissydämemme kaipaa aina jotakin, tai pikemminkin Jotakuta. Meidät luotiin Jumalan kuvaksi. Sydämemme luotiin, jotta Jumala rakastaisi sitä ja jotta kaikkine voiminemme vastaisimme tähän rakkauteen. Valitettavasti monet ovat kuitenkin unohtaneet tämän olemassaolomme perustavanlaatuisen asian tai eivät ole koskaan kuulleetkaan siitä. Silti sydämemme kaipaa rakkautta, totuutta, rauhaa ja oikeudenmukaisuutta, erityisesti sodan ja väkivallan, konfliktien ja korruption aikana. ”Tulkoon pimeyteen valo” (2. Kor. 4:6), meidän on rukoiltava aina uudestaan. Kristittyinä meidän on elettävä toivoen ja luottaen, vaikeinakin aikoina. Jeesus opetti meitä luottamaan häneen ja armahtavaan Isäämme. Hän haluaa meidän olevan hänen sanansaattajiaan, jotka julistavat Jumalan valtakuntaa, rauhan ja rakkauden valtakuntaa, totuuden ja laupeuden valtakuntaa, solidaarisuuden ja ykseyden valtakuntaa. Jeesuksessa näemme, että tämä valtakunta on tullut luoksemme. Pyhä Paavali sanoo meille: ”Jumala, joka sanoi: ’Tulkoon pimeyteen valo’, valaisi itse meidän sydämemme. Näin Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan, ja se levittää valoaan” (2. Kor. 4:6).

Sydämemme kaipaa saada nähdä Kristuksen kasvojen kirkkauden, erityisesti näinä pimeyden aikoina. Enemmän kuin koskaan tarvitsemme toivoa. Meidän on tultava toivon kansaksi, uskon kansaksi, rakkauden kansaksi julistaaksemme evankeliumia niille, jotka ovat unohtaneet sen tai eivät koskaan ole kuulleet siitä. Kirkkomme on toivon kirkko. Tänään on erityinen toivon päivä katoliselle kirkolle Suomessa. Uskovat ovat neljä pitkää vuotta odottaneet saavansa paimenen, joka voi auttaa heitä elämään todeksi kutsumustaan ja ohjata heitä toivon, rakkauden ja uskon tiellä. Ja täällä hän on! Näinä vuosina olen tavannut useita suomalaisia katolilaisia, jotka ovat kertoneet minulle odottavansa piispaa. Joskus he osoittivat turhautumista tai kärsimättömyyttä, mutta he rukoilivat ja rukoilivat. Minulla oli kiusaus käyttää ruotsalaista sanontaa ”den som väntar på något gott väntar aldrig för länge – se, joka odottaa jotakin hyvää, ei koskaan odota liian kauan”, mutta en halunnut vaikuttaa kyyniseltä. Joka tapauksessa harvoin ovat niin monet ihmiset palavasti rukoilleet saavansa piispan kuin täällä Suomessa näinä vuosina.

Miksi piispan saaminen on niin tärkeää, ulkopuoliset saattaisivat kysyä. Kirkko näyttää jatkavan toimintaansa varsin hyvin ilman piispaa. Pyhää messua vietetään, ripit, kasteet ja avioliittoon vihkimiset tapahtuvat kuten tavallista. Silti jotakin puuttuu. Joku puuttuu. Jumalan pyhä kansa tarvitsee paimenta, isää, opettajaa auttamaan heitä tiellä pyhyteen. Vaikeina aikoina he tarvitsevat opasta ollakseen todella toivon, uskon ja rakkauden kansa. Jeesus perusti kirkkonsa Pietarin ja muiden apostolien varaan. Apostolien seuraajia tarvitaan pitämään apostolinen usko ja traditio elävänä nykyajan olosuhteissa. Katolinen kirkko on hierarkkinen

yhteisö, mutta myös synodaalinen kirkko, kuten meitä hiljattain muistutettiin. Meidän on kuunneltava kaikkia uskovia, nähtävä, että Pyhä Henki elää kaikissa Kristuksen mystisen ruumiin jäsenissä ja puhuu heidän kauttaan. Piispan tehtävä on tunnistaa, kuinka Pyhä Henki toimii maallikoissa, ja auttaa heitä elämään todeksi kutsumustaan pyhyyteen. Piispa Raimo on Opus Dein jäsenenä hyvin valmistautunut tähän erityiseen tehtävään auttaa koko Jumalan kansaa toteuttamaan lähetystehtäväänsä keskellä yhteiskuntaa.

Jokainen kastettu on saanut suurenmoisen lähetystehtävän levittää evankeliumin sanomaa ja “tuoda pimeyteen valoa” (vrt. 2. Kor. 4:6). Meitä kaikkia on muistutettava tästä tehtävästä, uudelleen ja uudelleen. Piispan velvollisuus on muistuttaa koko Jumalan kansaa siitä, että jokaisella on tämä kutsumus olla toivon, uskon ja rakkauden sanansaattaja siellä missä elää, missä tahansa elämäntilanteessa. Se on yleismaailmallinen, globaali ja todella katolinen kutsumus. Jeesus lähettää meidät kaikki tähän lähetystehtävään. Ilman lähetystehtävää ei ole kirkkoa.

Se on myös hyvin ekumeeninen tehtävä ja kutsumus. Yhdessä kaikkien muiden kristittyjen kanssa meitä katolilaisia kutsutaan olemaan missionaarisempi yhteisö, erityisesti maallistuneissa maissamme. Jumalan kiitos, meillä Pohjoismaissa on hyvä ekumeeninen ilmapiiri. Yhdessä voimme työskennellä yhteiskuntiemme evankelioimisen puolesta. Tämä ekumeeninen ystävyys on erityisen ilmeistä Suomessa. Olemme hyvin kiittolisia Suomen evankelis-luterilaiselle kirkolle, joka antoi meille mahdollisuuden viettää tätä liturgiaa tässä suurenmoisessa kirkossa. Ruotsissa me joskus salaa tunnemme pyhää kateutta – jos sellainen on sallittua tai edes mahdollista – siitä, että pyhä isä Roomassa ottaa joka vuosi vastaan yhteisen ekumeenisen delegaation Suomesta. Joka tapauksessa meitä voivat innoittaa hyvät ekumeeniset suhteet täällä Suomessa. Tiedämme, että uusi piispanne on aktiivisesti edistänyt kristittyjen ykseyttä – ja tekee niin jatkossakin.

Kun Jumala tuli ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa, hän tuli palvelemaan eikä palveltavaksi. Hän tuli antamaan henkensä pelastuksemme tähden (vrt. Matt. 20:19). Tätä liturgiaa varten valitut Raamatun tekstit näyttävät meille tärkeän ulottuvuuden siitä, mitä tarkoittaa olla piispa. Ennen kaikkea muuta piispa on palvelija. Paavin kaunein ja vaativin arvonimi on olla servus servorum Dei – Jumalan palvelijoiden palvelija. “Emmehän me julista itseämme vaan Herraa Jeesusta Kristusta, ja me olemme teidän palvelijoitanne Jeesuksen tähden” (2. Kor. 4:5). Jeesus tuli maailmaamme ollakseen palvelijamme, pelastuksemme palvelija. Uusi piispanne, rakkaat veljet ja sisaret, tuli hiippakuntaanne ollakseen palvelijanne, pelastuksenne ja pyhityksenne palvelija. Ottakaa hänet vastaan todellisena palvelijananne. Kuunnelkaa häntä – ja hän kuuntelee teitä. Luottakaa häneen. Rakastakaa häntä. Älkääkä unohtako totella häntä – silloin kuin tarvitsee! Hän on täällä teidän vuoksenne. Hän auttaa ja johdattaa teitä. Hän muistuttaa teitä pyhästä

kutsumuksestanne olla pyhä kansa, joka julistaa hyvää sanomaa, todistaa Jeesuksesta ja tuo valoa pimeyteen.

Jo profeetta Jesajalla on jotakin suurenmoista sanottavaa uudelle piispalle, jonka Jumalan Henki pian voitelee. Pyhä Henki lähettää sinut tuomaan hyvää sanomaa köyhille, lohduttamaan niitä, joiden mieli on murtunut, antamaan ilon öljyä murheellisille (vrt. Jes. 61:1–3). Mielestäni tätä ilon öljyä tarvitaan erityisesti Pohjoismaissa tänä aikana, jota elämme. Usein vallitsee alakuloinen ilmapiiri – tai jopa jonkinlainen kollektiivinen masennus ja sielun pimeä yö – joka voi saada elämän näyttämään aina niin ankealta ja tylsältä, toivottomalta ja merkityksettömältä.

Rakas piispa Raimo, joka tulet samasta aurinkoisesta maasta kuin Ristin Johannes, rukoukseni sinun puolestasi on, että voit välittää hänen sanomaansa, että sielun pimeä yökin voi auttaa meitä täällä Pohjoismaissa kaipaamaan yhä enemmän Ylösnousseen Herran ja hänen valonsa pilkahdusta. Me todella tarvitsemme tätä ilon öljyä. Me kaipaamme ylösousemuksen sanomaa. Kaipaamme saada tuntea Jumalan kirkkauden, joka säteilee Kristuksen kasvoilta (vrt. 2. Kor. 4:6).

Kristittyinä meidän kaikkien on tuotava evankeliumi, hyvä sanoma ympärillämme oleville. Olemme saaneet tämän valtavan lahjan kasteessamme. Mutta tarvitsemme opettajaa, johdattajaa, joka auttaa meitä elämään tätä salaisuutta todeksi jokapäiväisessä elämässämme. Auttakoon hän meitä tulemaan kansaksi, joka kaipaa saada tulla lähemmäs Jeesusta. Tarvitsemme piispaa muistuttamaan meitä, auttamaan meitä pitämään uskon, toivon ja rakkauden elävänä sydämissämme. Jälleen kerran – ja lopulta – rukouksemme toistemme, uuden piispanne ja koko maailman puolesta on: “Tulkoon pimeyteen valo”. [Kiitos Jumalalle. Aamen.]